

Passadicos do Paiva

Paiva Walkways er den bedste måde at udforske Paiva-floden på. Mellem strandene Areinho og Espiunca, hvor indgangene er placeret, er gangstierne i alt 8 km lange langs den klippefyldte og stejle venstre bred.

De er en glimrende måde at gå langs floden i et autentisk naturligt fristed, hjemsted for mange arter, nogle af dem truede, og du kan tage pauser for at nyde landskabet og den lokale biodiversitet. På vejen er det værd at bemærke nogle geologiske monumenter: Paiva-kløften (Garganta do Paiva), Aguieiras-vandfaldet (Cascata das Aguieiras), Vau-flodens strand, Gola do Salto og Espiunca-forkastningen (Falha de Espiunca). I gennemsnit tager det omkring tre timer at fuldføre stien.

Indgangene ligger cirka en halv times kørsel fra Arouca og billetter skal købes på forhånd, hvilket kan gøres på www.passadicosdopaiva.pt . Stien kan gøres uafhængigt eller med en guidet tur ved hjælp af en af de operatører, der er partnere i projektet, der drives af byrådet i Arouca.

De er et af interessepunkterne i Arouca Geopark sammen med hængebroen Arouca 516, Trilobite-museet (Museu dos Trilobites), mere end 40 geosteder og byen Arouca, hvor du kan besøge St. Mary's Monastery (Mosteiro de Santa Maria).

Igreja S. da Pedra

Capela do Senhor da Pedra, også kendt som Stenens Herre-kapel, ligger på toppen af en klippe på Miramar-stranden i Vila Nova da Gaia, Porto. Et mystisk sted, der bærer legender og historier, det er omkring 20 minutters kørsel fra centrum af Porto og en af de mest maleriske kirker i Portugal. Det ser ud til, at det mægtige Atlanterhav vil sluge det hele til enhver tid, og alligevel har det overlevet i mere end 300 år.

Historie

Capela do Senhor da Pedra blev grundlagt den 17. juni 1763. Indskriften på teglmosaikken, der er indrammet ved indgangen, indikerer, at den gigantiske sten oprindeligt husede et hedensk eller muligvis keltisk tempel. Efter at kristendommen ankom til Portugal, blev der gjort en indsats for at befri landet fra dets hedenske rødder. Således blev det nuværende kapel bygget oven på klippen, der har fungeret som et sted for tilbedelse i over 2.000 år.

På trods af konverteringen til kristendommen finder ceremonier knyttet til hedensk tilbedelse stadig sted i dag på stedet om nætter, hvor månen er fuld. Det er almindeligt at finde smeltede stearinlys efterladt af neo-hedenske tilbedere på klipperne og sandet ved siden af kapellet.

En pilgrimsrejse til Capela do Senhor da Pedra finder sted hvert år, begyndende på den hellige treenighedssøndag (søndagen efter pinse) og fortsætter indtil den følgende tirsdag. Festlighederne omfatter lokal underholdning og traditionelle danse kendt som rusgas.

Førhen nåede pilgrimme kapellet tidligt om morgenen. Kvinderne bar måltidet på hovedet, og mændene bar vin i oksehorn eller græskar. Grupperne ville tilbede, lave picnic og danse på dette hellige sted.

Legender og historier:

Der eksisterer en række legender og historier om konstruktionen af Capela do Senhor da Pedra. Nogle mener, at billedet af Kristus endte på klippen, bragt af havet selv. Andre mener, at kapellet blev bygget som betaling for et løfte, af en, der overlevede et skibsforlis på åbent hav og blev reddet af en bølge, der førte ham til klippen. En anden berømt legende siger, at det oprindelige tiltænkte sted for en eremitage til Senhor da Pedra blev flyttet, da et mystisk lys dukkede op hver nat på klipperne ved siden af havet. Da de troede, at dette var et tegn fra himlen, flyttede de lokale deres kirke til klippen. Endelig siger en anden legende, at D. Sebastião en tåget morgen stak sin hests hove i en af klipperne, men endte med at vende tilbage uden at gå videre til Portugals strande. Dette forklarer de to afrundede mærker, der kan ses der.
Det ene aspekt af Capela do Senhor da Pedra, som alle kan tro, er, at udsigten over kirken virkelig er et syn at se, stødt af bølgerne, men stadig stående. Når du ser kirken, vil du forstå, hvorfor Miramar Beach blev kåret som den tiende smukkeste i Europa af organisationen "European Best Destinations".

Aveiro (Portugals Venedig)

Tag en tur i en traditionel ”moliceiros” på kanalerne i Aveiro og I vil føle jer som i en gondol i Venedig. Aveiro omtales ofte som Portugals svar på Venedig, og indtrykket af byen er da også idyllisk fra kanalerne.
Vandet er en afgørende faktor for Aveiro og ikke kun i form af ”moleiros”, der blev brugt til at fragte tang i land, hvor det blev brugt som gødning. Aveiro ligger i et lavt beliggende område med en lagune, hvor I både har mulighed for at tage på stranden ved Barre med et af verdens største fyrtårne, besøge den tidligere fiskerby Costa Nova med de traditionelle stribede huse eller se et af de traditionelle erhverv, hvor der indvindes salt ved fordampning. Og så er der naturligvis også et fiskemarked med alt godt fra havet i Praca do Peixe.
Byen Aveiro er en by præget af variation. Ud over kanalerne er her masser af huse bygget i art nouveau stil og bygninger i smukke farver, men her er naturligvis også historiske minder fra Portugals historie. Besøg byen katedral São Domingo fra 1500-tallet eller er I til nyere industrihistorie, så er ligger porcelænsfabrikken Vista Alegre lige syd for byen.

Pego do Inferno – vandfald

Pego do Inferno-vandfaldet i Tavira Portugal er en vidunderlig, frodig oase kun 15 minutters kørsel fra Algarve-kysten. Første gang jeg satte foden der, kunne jeg ikke tro, at det var i Algarve.
Det er et dejligt sted at svømme, og hvis du rejser med en hund, som jeg, kender du smerten ved hundefri strande om sommeren, og det er en lettelse at finde et sted at svømme med din pelsede ven!

Sådan kommer du til Pego do Inferno
Pego do Inferno Algarve ligger 7,5 kilometer inde i landet fra Tavira og kun 12 minutters kørsel væk. Der er to parkeringspladser, hvor du kan efterlade bilen.
Vi har altid efterladt det ved den første, som er omkring 3-4 minutters gang fra den anden, som er tættere på, hvor stien starter. Tjek det ud på Google Maps her .
Når du når frem til parkeringen, skal du fortsætte med at gå i samme retning, som du kom kørende.
Når du passerer den anden parkeringsplads, er der en lille sti, der går lige ud i ørkenen.
Bare fortsæt på denne sti i cirka 10 minutter. Du vil se svømmehullet fra oven, når du er tæt på. Når du kommer til et valg mellem venstre eller højre, skal du tage til højre, og du vil være ved vandfaldet inden for få meter.
Første gang tog vi det forkerte sving og gik til venstre og fandt intet andet end tilgroede stier og vilde buske.Tag den lille sti til højre under træerne.

Når du ankommer til Pego do Inferno-vandfaldet, er der en kort, stejl gåtur ned til vandet. Du kan gå rundt for at finde et sted lidt væk fra hvor alle ankommer.
Inden du når vandet, kan du gå på klipperne til højre, og der er et reb på et træ, hvor du kan hoppe af. Vi så en fyr kravle op i træet for at få fat i det og lavede et spring, men ærligt talt virkede det som mere besvær at få fat i rebet end det sjove ved at hoppe. Vandet er vidunderligt forfriskende, og

du kan svømme hele vejen til vandfaldet. Jeg foretrækker det tidligt på dagen, når der er masser af sol, da det bliver ret skygget sidst på eftermiddagen.
Det kan have noget at gøre med, at jeg nemt bliver kold i vandet, og jeg har brug for solen til at varme mig op igen.
Der er ikke mange steder at ligge rundt om vandet, men du vil måske gerne have noget at sidde på, uanset om du sætter dig på klipperne eller på den lille "strand" (som egentlig ikke har plads til mere end et par mennesker, og du risikerer, at folk og hunde sprøjter vand på dig, når de passerer).
Men du er ved et fascinerende vandfald, så solbadning er nok ikke på din liste over ting, du skal gøre der alligevel!

Minas de S. Domingos (nær Mertola)

São **Domingos-minen** er en øde åbne mine i Corte do Pinto , Mértola kommune, Alentejo -regionen, Portugal . Dette sted er et af de vulkanogene massive sulfidmalmforekomster i det iberiske pyritbælte , som strækker sig fra det sydlige Portugal til Spanien . Det var det første sted i Portugal, der havde elektrisk belysning.

Historie
Romerne havde minedrift i São Domingos-området efter guld og sølv i omkring 400 år. Minedrift stoppede her, da romerne rejste.
I 1854 gjorde Nicolau Biava, en italiensk minearbejder fra Piemonte, Italien , et krav på minen; ejerskabet overgik derefter til et fransk syndikat. I 1855 blev minedrift genoptaget, da den internationale efterspørgsel efter kobber voksede under den industrielle revolution . I 1859 blev minekoncessionen udlejet i 50 år til et engelsk mineselskab, Mason and Barry , drevet af Sir Francis

Barry, 1st Baronet og hans svoger James Mason, på grund af deres industrielle minedriftsekspertise. Den nærliggende havn Pomarão blev indviet samme år.
Kendt som Pomaron i England, blev denne indre havn specielt bygget ved floden Guadiana , som her danner grænsen til Spanien, for at betjene minen. I 1862 blev der åbnet en 11-mile (18 km) jernbane, med en sporvidde på tre fod, seks tommer, der forbinder minen med Pomarão. Fra Pomarão blev malm eksporteret, mest til England, med skib. Pomarão blev ødelagt i en katastrofal oversvømmelse den 6.-8. december 1876 og blev efterfølgende genopbygget.
Mason og Barry skiftede fra tunnelminedrift til åbne minedrift i 1867. Kobbermalm var oprindeligt minens hovedprodukt; men i slutningen af 1. Verdenskrig blev svovlsyre meget vigtigere, så pyrit blev udvundet som en svovlkilde, og dette viste sig til sidst at være hele regionens undergang. På grund af de store mængder vand, der krævedes til smeltning og rensning af svovl, blev vandet omdannet til en svovlsyreopløsning, som derefter udvaskede i jorden og forurenede et stort område omkring minen. [1]
Ud over dette oplevede mange af minearbejderne virkningerne af acidose ved at indånde svovldioxiddampene i luften, som også lagde sig på alle udsatte overflader og fik dem til at blive sure med påføring af fugt af enhver art, såsom dug, regn eller bare fugt i luften. Dette tilføjede endnu et niveau af elendighed til minearbejderne, da alt, hvad de rørte ved, havde potentialet til at forårsage kemiske forbrændinger.
Omkring 25 megaton malm var blevet udvundet, da minen blev lukket i 1966 på grund af, at den portugisiske regering truede med at indføre lovgivning, der gjorde virksomheder, især mineselskaber, økonomisk ansvarlige for at rydde op i deres fejl. Dette tilføjede endnu et niveau af ødelæggelse i regionen, da der nu var et overskud af mennesker uden arbejde på grund af minens lukning.

Pulo do Lobo (nær Beja)

Pulo do Lobo er et vandfald 17 km nord for Mértola i regionen Nedre Alentejo i Portugal . Det er det højeste vandfald i det sydlige Portugal. Dens navn betyder "w *olfs spring"* på portugisisk ; det blev sagt, at kun en modig mand eller et vildt dyr, når de blev jaget, kunne springe over kløften, der blev skabt af vandfaldet. [1] Dette vandfald ligger i en højde på mellem 33 og 35 meter i en meget smal slugt i floden Guadiana. [2]
Pulo do Lobo er den mest dramatiske strækning af Guadiana , hvor "floden koger mellem barske mure, brusende vand, hit, flow og vind, der gnaver en millimeter pr. århundrede pr. årtusinde, et intet i evigheden", som José Saramago , en af Portugals mest berømte forfattere, skrev.
Pulo do Lobo er dannet af Guadiana-floden, som adskiller Spanien og Portugal. Vandfaldet er et meget majestætisk syn og er fuld af naturligt dyreliv.

Alte

Alte er en lille landsby beliggende i det centrale Algarve i den nordvestlige ende af Loulés kommune . Landsbyen giver en dejlig dagstur og en god mulighed for dem, der ønsker at styre uden om nogle overfyldte områder i nærheden. Alte er mest berømt for sine naturlige træk, vandkilderne og vandfaldet. Alte betragtes også som en af de mest typiske landsbyer i Portugal, og med mindre end 2.000 indbyggere berømt for sit langsomme tempo i livet. Alte er også et af de bedste steder at betragte traditionel Algarve-arkitektur. Så læs videre for at finde ud af alt, hvad du behøver at vide om at besøge Alte.

Hvornår skal man besøge Alte?
Da de mest attraktive træk ved Alte er de naturlige kilder og vandfaldet, er det bedste tidspunkt at besøge Alte i de varmere måneder. Dette vil betyde, at du kan tage en svømmetur, få forfriskninger på en snackbar-terrasse og endda have en picnic i området. I sommersæsonen vælger mange indbyggere i de omkringliggende byer Alte for at køle af fra Algarve-varmen, så nogle af disse områder kan være travle. Alligevel er Alte meget mere stille end de fleste steder langs kysten. Alternativt kan Alte og dens naturlige omgivelser være et imponerende område at vandre og udforske *Barrocal*- regionen i Algarve.

Montemor o velho

Med udsigt over Mondego-flodens frugtbare dal afslører gaderne i Montemor-o-Velho byens lange historie i alle deres afkroge og i de mange arkitektoniske detaljer, som det er værd at bruge lidt tid på at opdage.

Regionen har været beboet siden romertiden, og Montemor-o-Velho spillede en meget vigtig strategisk rolle i sikringen af Portugals sydlige grænse, der blev etableret på linjen af Mondego-floden, indtil den kristne erobring af Lissabon og Santarém i 1147.

Dens slot er den største befæstning ved Mondego-floden og også en af de største borge i Request i Portugal: territorium fra maurerne og var omdrejningspunktet for bosættelsen af den nedre Mondego-dal i de tidlige dage af grundlæggelsen af Portugal som nation.

Udover slottet er et af byens mest imponerende monumenter Convento de Nossa Senhora dos Anjos. Også et besøg værd er Igreja de São Martinho, en gotisk kirke med et skib, der stammer fra det 12. århundrede, Igreja da Misericórdia fra det 16. århundrede, Capela de São Sebastião i renæssancestil og Fonte dos Anjos, en fontæne i manuel stil fra det 16. århundrede. Inde i slottets mure, hvorfra der er en flot udsigt over markerne i Mondego-dalen, er der rester af Capela de Santo António og Igreja de Santa Maria Madalena fra det 15. århundrede. Bedre bevaret end disse kirker er Igreja de Santa Maria de Alcáçova. De forskellige ændringer, som den har været udsat for, har givet kirken både manuelinske og renæssancetræk, især altertavler fra det 16. og 17. århundrede.

I slutningen af din rundtur i byen er der intet bedre end at prøve de lokale espigas doces, små kager, der er typiske for Montemor. Hvis dette ikke er nok for dig, så kan du altid besøge byens mest karakteristiske restaurant, Ramalhão, berømt for sine fiske- og ålegryderetter.

For naturelskere er der Paúl do Taipal, et særligt beskyttet område, ved siden af slottet Montemor-o-Velho, og det er absolut nødvendigt, hvis du vil deltage i fuglekiggeri. Mange forskellige arter kommer til Paúl do Taipal i vintermånederne, og det er hjemsted for mere end tre tusinde ænder af otte forskellige arter, ligesom det er et redeområde for hejrer.

Silves

Silves er den historiske hovedstad i Algarve og har bevaret meget af sin storslåede historie. Silves har et af de bedste eksempler på et slot fra det 13. århundrede, og byen har mange af sine historiske træk fra sin lange fortid. Denne historie og kultur er afbalanceret med de sædvanlige træk ved det portugisiske liv, et livligt marked, cafékultur og en blomstrende restaurantscene, hvilket resulterer i

noget af det bedste mad, du kan finde i Algarve! Hvis du er i nærheden, er Silves et besøg værd, eller måske endda værd at basere dig i for at besøge resten af Algarve fra. Alternativt er det et godt stoppunkt, når du krydser Algarve!

Hvornår skal man besøge Silves?
Som med mange byer i Algarve, er der et livligt bondemarked lørdag morgen. Så et besøg på en lørdag kan være en god oplevelse at se noget lokalt liv og købe nogle lokale produkter. Men virkelig, når som helst på ugen vil være godt. De fleste af attraktionerne (slottet og museet) er åbne søndage og mandage, i modsætning til i mange af de mindre byer i Algarve. Enhver dag i ugen er det værd!